

НОВИЙ ЧАС

ІЛЮСТРОВАННИЙ ПОЛІТИЧНО-ГОСПОДАРСЬКИЙ ЧАСОПИС

Ч. 62. (79) | ЛЬВІВ | ВИХОДИТЬ ДВА РАЗИ В ТИЖДЕНЬ. | ЛУЦЬК | Рік II.

АДРЕСИ: „НОВИЙ ЧАС“ Львів, Руська 18. „НОВИЙ ЧАС“ Луцьк, вул. Бол. Гороброго 11.

Звільжежеє Стелакса Федака.

Слідуюче число „Нового Часу“ з огляду на свято Преображення вийде в середу в збільшенім обемі як число 63-64.

Підкупство.

Польські газети подають, що судді присяглі із великого краківського процесу були підкуплені. Тому сподіються уневажнення процесу. От тобі на.

Mów do mnie jeszcze...

Чічерін у відповідь на польську ноту в справі нападу на Столицю відповів, що переведе строге слідство і повідомить про його виследи польське правительство.

6 миль бігом за 2 і пів години.

Наша ілюстрація представляє першого, другого і третього побідника в марафонському бігу. Перший, а про те найславніший з них, це 40-літній Фінляндець, другий Італієць третій Американець. Ширше про них і про марафонський біг (Олімпіяду) дивись стаття на стор. 4 і 5.

Справоздавче віче

посла Підгірського
відбудеться у вівторок дня 19.
серпня в Межирічі на Волині.

В імені Річипосполитої Польської!

Суд окружний карний, яко Трибунал пресовий у Львові, рішив на внесок державної прокуратурі, що зміст часописи „Новий Час“ число 57 (74) з дня 31 липня 1924 в артикулі під заголовком: 1) „Марево голоду на українських землях“ а) московські большевики а Діяшло до того б) якомусь там Рикови а Воронити

ся значним зорганізована. 2) „Шкільні віча“ між мови в українських школах а Взивають до ведення містить в собі ество ad 1 злоч. з § 65a) ad 2) пров. § 656) з к. узнав доконану в дни 29. липня 1924 конфіскаату за опраадану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. з. к. заборону дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав на-

каз відвічальному редакторові тої часописи, щоби це рішення домістив безплатно в найблищому числі*і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. XII. 1862. Д. а. д. Ч. 6. ек 1863, в імені засудження за переступство на гривню до 400 зап. Львів, 31 липня 1924.

(Підпис в. Ч. 1924)

Справа великої ваги.

(ДП). Дня 12 вересня ц. р. розпочне у Варшаві свої наради міжнародний студентський конгрес. Студентство всіх народів є зорганізоване в одну велику організацію так звану „Міжнародну конфедерацію студентів“. Та організація гуртує в собі кількості тисяч студентів. І от від 12 до 24 вересня відбувати будеться другий з ряду конгрес цієї організації.

Перший конгрес відбувся перед трома літами в Празі. Брало в ньому участь і наші студенти. Участь наших студентів в тому конгресі мала велике значіння. Вони познайомились із студентами других народів, освідомили їх о життю, буттю української нації та її стремліннях.

Тому не сміє бути для нас байдужим, чи наше студентство візьме участь в другому конгресі, чи ні, та як численно. А ще до того другі важні обставини наказують українському студентству виступити на ньому сильно. А саме, конгрес відбуватиметься у Варшаві.

Голяндське студентство запротестувало було проти того, щоби зїзд відбувався у Варшаві. Мотивувало свій протест тим, що зїзд в тому саме місті може принести необчислимі шкоди для конфедерації. Та цього протесту не узгляднено.

Поляки цілою силою пари приготавляються стрічати студентських делегатів усіх народів. Запрягли до цього усю суспільність, усю державну машину і величезні фонди.

Якщо так приготавляється зустрічати конгрес польська суспільність, то невжеж ми малиби, заложивши руки, сидіти тихо? Ні, і ще раз ні! І ми мусимо приготавитися до того конгресу. І для нас, а не лише для поляків, лучається рідка

нагода освідомити про нашу долю — чужинців, які в числі около 600 зїдуть до Польщі.

Та, щоби наша делегація могла виїхати на конгрес і успішно там працювати — треба грошей. Тому звертаємо увагу наших читачів на заклик, поміщений на 5 сторінці.

Часу мало. Подвійно дає, хто скоро дає.

Листи з волинського села.

Як нас навчають.

Братіє безземельна! Чи не впало Вам у вічі про що я почав було до Вас писати, а про що писав в останні часи?.. Почав я писати про землю... а писав ото в останні часи... про все, тільки не про землю...

... Не дивуйтесь, Братіє!.. Я не з іншої глини ліплений, як і Ви, тож і слабости маю, як всі ми маємо. Наболить чим душа, не можеш зразу налагодити листа, от і шукаєш спосіб, щоби хоч забути на хвилю пакосний біль.

Отак і мені... Болить... так болить, що й не розказати ота справа з нашою земелькою і ото я хоч іншими темами хочу заглушити той біль, та й Вас трохи розважити. Бо до речі — то ще й і поза земелькою клопоту в нас хоч відбавляй, тільки над деякими клопотами то часом і посміялись не вадить. Ну — я ще верну до свого, а сьогодні все таки ще щось не з тої бочки розкажу.

Єсть таке містечко Б. Невеличке, але глибоко засіло в пам'яті кожного Українця. Не одна там на його полях скотилась голова завзята козача за право, за волю, за добро, за землю для нашого брата.

Ото в тім містечку є піп є і ксьондз. Так то вони й не приятелі, але як в добрій компанії то люблять сісти за карти. Не везло якось попові і він щось там не по правилу зробив з картою. Запримітив це ксьондз і попа витурили.

Зневага! Якже подарувати таку страшну зневагу! — І ото йде піп та засідається на ксьондза під містком. Над ранком шкандибає ксьондз. Піп вискочив, вхопив його в обійми і до річки. Але-ж бо й ксьондз не з тих. Сцепились, возились по містку, возились і нарешті ксьондз полетів в річку. Наша взяла. Та ба — ксьондз вчепився таки кріпко за попа і той теж полетів за ксьондзом.

Холодна вода, страх за життя, протверезили обох і вони розчепились. Викарабкались з води і знов сцепились. Аж тут надійшов комендант. Якби це були не духовні особи, то справа коротка. Але якже тут?.. — Якимсь вдалося комендантові їх розчепити і ото стоїть по середині і то до одного, то до другого повертається й бере під козирок та просить-взиває розійтись. А ті — неначе когути за скакують то з одного то з другого боку. Потім якось розійшлися, бо тож і люде почали появлятись.

Господи, а ще нам дивуються, що часом на radoщах порозбиваєм собі носи. — Чи так то нас навчають?

Навчають — так і вчимося, Братіє!

Вчимося і з цього випадку, як не слід нам робити, коли треба збирати сили, щоби вибитись з наших нетрів на широкий шлях до нашого кращого.

Безземельний.

„Приготовання“ до подорожі президента.

(КНО). В перших днях вересня ц. р. з нагоди звиджування „Таргуф Вєходніх“ задумує президент Войцєховські обїхати „вєходнє крєси“, і тому вже заздалегідь весь адміністраційний апарат робить старання, щоби стягнути в почот тих, які малиби витати його, як найширші круги українського Громадянства.

Як нас інформують з Чорткова,

тамошній староста Топольнішкі звернувся до одного з найповажніших наших громадян з просьбою, щоби Українці взяли участь в урочистім привитанні президента. На це одержав відповідь, що з огляду на курс державної політики польського уряду супроти Українського Народу, Українці участі в привитанні брати не будуть. Ця відповідь не вдоволила п. старосту й

він розіслав вже відозви до всіх урядів парохіяльних й учителів з зазивом, щоби приготували населення й разом з ними взяли участь в привітанні. Крім цього староство в Чорткові розіслало по всіх громадах повіту відозви („под особистом одповідзальносцьом начельніка гміни“) з зазивом доконання вибору комітету, з 6—10 осіб в кожній громаді, якого завданням має бути zorganizованне бандерлі з кожного села та витанне президента від імени дотичної громади. На звиска дотичних комітетових мають бути зголошені староству найдалше до 15 серпня н. р.

ХТО розпродасть 5 календарів „СЕЛО“, то шестий одержить даром. — **Порто оплачуємо самі. Замовляйте сейчас!**

Дві контрреволюції.

Дві контрреволюції, — пишуть харківські „Вісти“ — стоять нині перед робітництвом і селянством Радянських Республік. Перша — посуха, друга малярія. Так характеризують совітські часописи теперішнє положення на Україні.

Посуха на Україні, яка триває вже кілька місяців, знищила засіви і знов грозить Україні голод. Большевики зорганізували спеціальні комісії для боротьби з посухою і регулюванням розподілу хлібних продуктів. Комісії і комісії...

А тимчасом без ніяких комісій висилають большевики збіжжя за границю в обмін за кріси, гармати і літаки...

Мілярія поширилася на Україні в застрашувачий спосіб. Тисячі людей захорло на ту страшну недугу. Радянська влада організує боротьбу з малярією. Задумують перевести меліорацію болотистих околиць, копання каналів, чищення болотистих рік, тощо.

По раз сотний.

„Вісти“ поміщають таку високодіяльну нотатку: „Закін-

чення терміну українізації ріднапарату“. Цими днями Вуцк (Всеукраїнський центр. Виконавчий Комітет) гадас цими днями надіслати до всіх губерніяльних Виконкомів обіжника з зазначенням закінчення терміну українізації радянського апарату і з пропозицією надіслати всі матеріали про те, що зроблено в цій справі“.

Гадас тай гадас вже нівроку більш року.

Центральне видавництво.

Центральний Комітет Комун. партії України обєднав Видавництва, які були на Україні, а саме: „Червоний Шлях“, „Шлях Освіти“, „Плуг“, „Гарт“ і „Космос“ — в одне Велике Видавництво „Червоний Шлях“ з капіталом 2 мільйони карбованців. Це видавництво має приступити до видавання на українській мові марксистської та лєнінської літератури і агітаційних брошур. В звязку з тим комуністична партія видала до своїх організацій відозву, в якій накликає до збирання уділів.

Елисаветград — Зіновевск.

Промислове місто херсонської губернії Елисаветград перейменовано 12. липня на Зіновевск. — в честь Зіновєва — голови III Інтернаціоналу. Свято це, як пишуть „Вісти“, відбулося величаво. „Розділи“ люди з „хрестин“.

Це перше місто, яке має псевдонім. Бо Зіновєв не називається Зіновєв, а Апфельбавм. Тож і Елисаветград називається лише так собі Зіновевск, а на ділі — Апфельбавмово. Дивні діла твої, Господи!

МИХАЙЛО ВОЗНЯК.

37)

Як пробудилося українське народне життя в Галичині за Австрії.

Відтоді щороку відвідував Головацький Верещинського, знаходячи в нього завжди заохоту й підтримку.

До Львова вернув Головацький із масою записаних пісень, приповідок і иншого етнографічного матеріалу. Тут оповів він товаришам про свої щасливі пригоди й усі з цікавістю та вдоволенням прислухувалися його оповіданню. Один Вагилевич був невдоволений, що Головацький не ширив між народом самосвідомости. Він залишив іспити й пішов просвічувати народ, але його арештовано й відставлено до Станиславова, а відти під догляд батька, щоб не волочився по селах і не ворохобив народу. Та й Головацький наслідком тритижневої неприсутности пропустив багато. Переписавши записані пісні на чисто, взявся до науки, але через мінералогію мав іще рік лишитися на першій році філософії. Піддавшись долі, він на запросини Вагилевича пішов через Наварію, Щирець у підгірські сторони

й зайшов у село Ясень, де саме прийшов на світ Іван Вагилевич у серпні 1811 р. (ровесник Маркіяна). Побувши у Вагилевича, пішов Головацький через Болехів, Долину, Боднарів, і перейшовши майже все стрийське та станиславівське підгір'я, відвідав знову Верещинського в Колодні й відти пішов через Гвоздець, Підгайці, Поморяни, Золочів до Чепелів, свого родинного села, де прийшов на світ у жовтні 1814 р. (ровесник Шевченка).

Будучи сином священика, як Шашкевич і Вагилевич, мав нагоду Головацький змалку зазнайомитися з поетичними скарбами народної маси: від няньок чув коліскові й інші пісні, наслухався казок і байок від бабусь, що постійно сиділи в пекарні, прями лен або коноплі чи то помагали в господарстві. Зокрема подобалися йому обряди на коляду, коли застелювали стіл сіном і накривали білим обрусом, що його не здіймали через три дні Різдвяних свят; в куті ставили дідуха, сніп пшениці й сніп жита та стелили по всій долівці кімнати соломі, а селянки приносили як коляду пару колачів, яблука, ліскові й волоські оріхи. Увечері перед Йорданом сільські дівчата співали шедрівки перед вікнами й він дуже тішився, коли прийшла черга заспівати шедрівку для нього: Наш паниченько перебірниченько,

Спорт на Україні

розвивається незвичайно гарно. 12 липня відбулися в Харкові футбольні змагання між репрезентативною Харкова і Фінляндією. Меч закінчився перемогою Харкова 3—0 (1—0). Глядачі в 10,000 (!).

В бігу на 200 м Підгасцький (Київ) установив новий український рекорд — 23·8 сек.

Релігійна справа на Катеринославщині.

Що до релігійних течій, за останній час відзначається відживлення „мертвої” церкви і похитнувся стан живої. Релігійного фанатизму не спостерігається, але низовим робітникам треба звернути

увагу на рух баптистів і менонітів. По школах цих вірувань систематично провадяться лекції, між тим законодавство передбачає навчання релігії лише з 18-літнього віку. — („Вісти”.)

ПОЗІР! ПОЗІР!

Хто приєднає „Новому Часови” 5 нових передплатників і пришле за них чвертьрічну передплату той одержить календар „СЕЛО” даром.

Олімпіада.

(Маратонський біг).

Олімпіада це суперництво у всіх родах спорту поміж народами всього світу (покищо лише між такими народами які мають власні держави). Найкращі спортсмени стають до змагань, а найвища честь припадає переможцям і народам, до яких ці переможці належать. Цілий культурний світ слідить з величезним зацікавленням перебіг Олімпіади, яка тепер відбувається під Парижем. Це зацікавлення не менше, чим зацікавлення н. пр. львівською конференцією. Чому це так? Бо всі культурні народи, тобто такі, які розвиваються і підносять у невпиннім змаганні свій господарчий і духовний рівень, такі народи бачуть, що без піднесення народнього здоровля немислимих їхній поступ взагалі. Чим здоровіший фізично чоловік, тим більше в нього енергії, завзяття, витривалости, а чим більше таких здорових людей масація, тим вона сильніша і тим краще мо-

же себе збережи перед грабіжницьким зазіханнями своїх сусідів. Тому тепер всі народи з найбільшою бережливістю ставляться до своєї молоді, до фізичного виховання, та до піддержання народньої гігієни і здоровля, бо знають, що втрачену політичну самостійність можна ще відзискати, але втрачене здоровля ніколи. А за втратою здоровля йде загибель народу. І тому, даліше, всі народи з великим напруженням слідять поступу своєї тілесної культури, вислають своїх найкращих спортсменів на Олімпіади і тішаться, коли хто з них добуде нагороду, але не зневірюються, коли їм цього не вдасться, лише, навпаки, зі здвоєм завзяттям підготовляються до слідуєщої Олімпіади. Культурний світ міряє, на основі змагань на Олімпіаді, спосібність даного народу до суперництва з іншими і його здатність причинюватися до здобутків всесвітнього по-

ступу. Одним словом, Олімпіада це іспит екзамен з поступів тілесної культури, який складають народи перед усім світом.

Таких Олімпіад уже відбулося вісім. Перша в 1896 р., а остання відбувається тепер в Парижі. На жадній з них ми не брали участі з політичних оглядів, бо не маємо власної держави. Ні разу українські національні кольори не пишались на стовпі олімпійського стадіону між кольорами вольних народів. Та, навіть і не у цім сама суть. А сама суть у порівнянні, як високо стоїть спорт і тілесне виховання серед других народів, а як низько у нас! Щоби сталося з нашими спортсменами, як би їх навіть допустили до змагань? Годі й подумати, як страшенно стидно увявити собі, що осяги (рекорди), які наші спортсмени ставилиби булиби осягами маленьких немічних дітей у порівнянні з осягами дорослих мушкетерів. І тому, що ми не можемо — покищо — взяти офіційної участі в Олімпіадах, повинні ми устроювати їх у себе, приготувавшись до них як слід, аби показати іншим культурним народам, що й ми гідні стати поруч них. Тілесною культурою ми повинні скріпити себе, бо лиш в такий спосіб зможемо підняти нашу культуру взагалі, а вона є, як відомо, основою політичного визволення і першою умовою збереження політичного визволення!

У неділю, 13. липня ц. р. відбувся на париській Олімпіаді **маратонський біг**. Це найважливіша точка Олімпіади. Переможці показують найбільшу почесність, а його імя записують в історії, як імя полководця, що виграв війну. Про нарід, до якого належить переможець говорять з найбільшою пошаною.

Що це є маратонський біг? Це є просто біг, який влаштовують на Олімпіаді на спомин ось якої історичної події: У 490 р. перед народженням Христа грецький полководець Мільтіад побив під Маратоном (місцевість на північний схід від Атен) великі сили Персів, які були смертельними ворогами Греків. В Атенах ждали з великою тривогою вислідів стрічі своїх з ворогом, бо сили Персів були далеко більші чим грецькі. В разі програної Атенам грозила страшна загибель, бо вони не мали більше ніякого війська. Отож за-

Ой дзвім дзвонить, місяць сходить, Наш паниченько на конику грас або яку иншу, що її треба було щедрівницям повторити на настирливе прохання малого хлопчини.

І Головацького, що виріс серед атмосфери, де панувала вповні народня мова, дуже вдарила зміна на гірше, коли його віддано до шкіл до Львова, як виходить із оцих його слів із часу, коли приготував до друку альманахи та збірку пісень, записаних із уст народу: „Браття любезні! чи тямите літа молодости, літа дитинячі! Ох! бо я їх добре тямлю. Пригадайте, як вам було, коли вас привезено до великого міста із рідного села меже чужі люде, а молоденька дитина вирвалася із словом руським, як всі сипнули на тебе, як шершуні: а фе! по хлопськи! хлоп! хлоп! І перший раз, брате, зарумінився за свій рідний язик, личко твоє спаліло, а оченята слізьми залялися. Від тої хвили чи раз треба було слухати посмівки і поруганя за народність від твоїх подругів, чи раз гірке слово прослухати від старших, чи раз знести треба було прикладку та докладку у світі виспім? Ох, істинно, брате, треба твердої руської душі, аби із сего заблуженя

винести свою народність, не скалявши, треба горячого серця, аби не погас огонь народний, аби не перейти на того Цигана, що багато слабосильних і слабодушних, що упадають на сій тяжкій дорозі або подрани переходять через тото колюче тернє. Молодий молодче, надіє родини! коли перебродиш щасливо через туя повинь, коли перенесеш твою народність цілу і любов ко ней, храни святій огонь!”

Коли в 1832 р. вступив Яків Головацький на перший рік філософії, новий рух між молоддю захопив його так дуже, що першого року філософії не скінчив, він і по двох роках. Щоб не зустрічатися зо знайомими, сидячи третій рік на тім самім курсі, вибрався Головацький по феріях 1834 р. зо Львова через Городок на Сянїк до Кошиць, де скінчив перший піврік, а звідти знову пішов до Будапешту, де скінчив другий піврік злочасного першого року філософії. Можливе це було тому, бо тут і там відбувалися виклади в латинській мові. В Пешті зайшов до Колляра, що поставився дуже приязно до нього, давав йому читати книги й познайомив його з іншими вченими Словаками, Хорватами й Сербами. Зокрема поміж сербськими студен-

раз по марафонській битві оден з грецьких жовнів в побіг з усіх сил до Атен, аби своїм землякам принести радісну вістку про перемогу. Жовнір цей біг без упину і без відпочинку від Марафону до Атен, цебто 42 кілометри і 200 метрів. Прибіг на атенський ринок, крикнув: „перемога!“ і впав мертвий від виснаження. Отож у честь цього героя устроюють тепер підчас Олімпіади змагання у безперерив. бігу на віддаль 42 км. і 200 м. і це зветься „марафонський біг“. — Хто перший прибіжить, стає найбільшим героєм Олімпіади і його ім'я і ім'я його народу стає звісним на весь світ.

У першій Олімпіаді, що відбулася 1896 р. в Атенах, витязем був Грек, у другій, що відбулася в Парижі виграв Француз, у третій, в Ст. Люї, Американець, у четвертій знова в Атенах Канадист, у п'ятій в Лондоні Американець, у шостій в Штокгольмі один полуднево-африканський поліцай, у сьомій в Антверпі в 1920 році побідив представник одної з наймолодших держав, — Фінляндії. А й тепер у осьмій Олімпіаді побідив син того невеличкого і завзятого народу Фінів, народу, що одинокий вспів від царського уряду відверти конституцію. Теперішній герой Олімпіади Фінляндець, зветься Сеегоов. Є це мушина більш чим сороклітній. Він показав, що й старші люде можуть у витривалости дорівнювати молодшим! Другим прийшов до мети Італієць, третім Американець, четвертим знова Фінляндець, п'ятим Англієць, а шестим знова Фінляндець. Бачимо, що між першими шістьма було аж трох Фінляндців!

Цікавий хто спитає, як довго потребують ці витривалі спортсмени, аби перебігти цих 42 км. з горою? Отже трохи більше чим дві і пів години! Н. пр. Сеегоов біг дві години 41 хвилину і 22 секунди. Уявити собі дуже скорий біг дві і пів години! Таж 42 км., це приблизно 6 миль. Коні галицького мужика потребують, аби переїхати 6 миль, два рази попасати, а вже дуже добрі коні можуть, без попасу, найменше в чотирох годинах переїхати 6 миль. Ось до чого доводить витривалість і плекання спорту у культурних народів!

Покажім, що й у нас є такі молодці! Готуймося до нашої, української Олімпіади! К.

Мілітаризація „кресів“.

Безперервні наскоки зоружених відділів з поза совітської границі на „креси“ — спонукали польську владу призабутися над средствами успішної охорони граничних смуг. Досі була там тільки маса поліції, і напади повторювалися майже безкарно.

Після послідного нападу на місто Ступці, який мав вже щіх військової акції — охорона границі має бути змілітаризована. До охорони кордонів буде вжита більша кількість військових відділів відповідно стаціонованих на границі. По-

більшується гарнізони поліції і будуються для них осібні касарні, наче форти. До диспозиції поліції віддається машиніві креси. Урядники і „довірені“ особи на кресах дістануть теж оруже. Поліції побільшено платні о 100 проц. Над цілою оборонною акцією отримав команду генерал Ридз.

Все це дуже цікаве і нагадує давніші часи, коли то східна польська границя була одним воєнним табором. То було ще перед першим розбором Польщі.

До всіх громадян!

В дияк від 12. до 23. вересня ц. р. зідуться на конгрес у Варшаві представники зорганізованого студентства усіх європейських народів. На конгресі буде забутлено около 400.000 студентства, яке вишло свої найчільніші одиниці, щоб гідно заступали його професійні та національні інтереси.

Коли зважимо, що це Конгрес будучих провідників поодиноких націй, — то зрозуміємо для чого усе польське студентство і громадянство так інтензивно приготуються до прийяття цього конгресу і для чого перші державні мужі польської держави зголосили свою участь в Конгресі. Ходить їм о зарепрезентуванне могутности,

блеку і сили польської держави перед молодими представниками європейських націй, що у майбутности не лишиться без хісна.

Слід ще завважити, що Міжнародня Студентська Конференція, яка скликає цей Конгрес має своїх представників у Союзі Народів, та є інституцією вельми шанованою у міжнародньому життю.

Всі ці моменти дають повне зрозуміння ваги Конгресу і очеркують, які обов'язки стоять перед українським студентством, що, як член Міжнародньої Студентської Конференції, одержало запрошення взяти участь в працях цього Конгресу. Належить вислати, відповідно запрошенню, 15 представників.

тами найшов Головацький приятелів, що пізніше стали в пригоді при виданню Русалки Дністрової. По скінченню курсу вирушив через Закарпаття до Коломиї, де відпочив у Верещинського, й новим шляхом через Бучач, Микулинці, Тернопіль вернув в своє рідне село.

По феріях 1835 р. записався Головацький на другий рік філософії знов у Львові й знов опинився між давніми приятелями. „Вагилевич був той самий гарячий ентузіаст, — оповів у своїх споминах Головацький, — з широкими плянами й повний мрійних ідей. Навпаки, відвідавши Шашкевича в семінарії серед музейного шуму, я застав його, як він цілком упав на дусі; він називав усі наші вигадки дитячими забавками, марними мріями, що їм ніколи не сповнитися; він вірив в якісь недалекі реформи й надіявся на прихильність Німців. Нарешті він тасмно признався, що його закликавав директор поліції на обід, розпитував про бажання молодих Українців (директор поліції Сахер, Масох жив у близьких зносинах із Зубрицьким, що доставляв деяких книг Шашкевичеві), обіцяв усе, тільки щоб ми не вязалися з Поляками. Я засоромив Шашкевича, що він настільки легкодушний і спускається на Німців, тоді

найбільших противників Славян, а Вагилевич сказав просто: „Бережися! Шашкевич уже на тім шляху, щоб записатися в поліційні шпіони. Він уже відкрив їм наші пляни“. Та я не вірив цьому й мої слова піддержали Шашкевича, що вже почав тратити надію. Мої оповідання про Славян на Угорщині, про їх непохитність у боротьбі з ворогами вернули йому давню енергію й відновили у нього давнє захоплення до української словесности. Він знову почав писати вірші, читати семінаристам, захоплювати їх і через тиждень або два перечитав мені кілька вдатних поезій і представив їх автора, Миколу з Миколаїва“ (Устияновича).

16. Маркіян Шашкевич — веснівка відродження.

Хочби й додав Головацький чорних красок до свого оповідання про пригноблення Шашкевича, певне те, що Шашкевич мав тоді причину похилити голову. Вже тоді почала на нім здійснюватися доля веснівки з вірша під таким наголовком, написаного коло тогож часу.

(Далі буде).

З огляду на це, що на наше студентство покладений обов'язок заступати не лише свої станові інтереси, але й цілої української нації і обороняти їх гідно та з успіхом — покладемо надію, що українське громадянство зрозуміє вагу української репрезентації на Конгресі, поставиться з більшою прихильністю до своєї студентської організації, та уможливить їй, через допомогу матеріальними засобами, участь в працях конгресу.

Перед Конгресом треба вико-

нати цілий ряд підготовчих праць, та призбирати і відповідно видати на різних мовах матеріали, які являлись б помічними у праці представників українського студентства на Конгресі.

Звертаємось цим шляхом до Українського Громадянства з запитом прийти студентству у підмогу грошовими жертвами та дати йому змогу виконати тяжкий обов'язок.

Жертви слати на „Конгрес Сіє“ до Редакції „Нового Часу“ Львів вул. Руська ч. 18

В Польщі

властиво нового нічого. Бо не можна назвати човиною те, що нова „банда“ напала на „креси“ і погулявши пішла собі з поворотом на совітську територію. „Банда“ в силі 20 чоловік спалила в Дубеньським повіті (село Верхівці) три будинки і забрала 12 коней. Погоня як звичайно не принесла ніякого успіху. Правда, що це новість? — Нове в Польщі хиба те, що поліцаї на „кресах“ дістали 75 прц. підвишки, себто „крігсцуляге“. Чи то що допоможе?..

Ага, ще одна новість. Маршалок Пілсудскі, що сидів довго, довго тихо зачав рипатися. Іздить по різних містах (був і у Львові)

і говорить, говорить. Вернув він в політику, як пише Новачиньскі в „Rzeczpospolitej“ задними дверми через кухню“. Пілсудскі нюхає, що вже зближається час, в якому він знов зможе вийти на верх.

Іздить Пілсудскі, за ним Грабскі, а ще за ними польський президент Войцеховскі.

Німці

відшкодовання. Радять над тим в Лондоні і хоч воліли би нічого не

платити, та мус. А мус великий пан. Отже Німці таки погодилися платити Французам і їх союзникам гроші. На льондонській конференції усталено остаточно спосіб, в який Німці мають платити. Ми вже писали, що, щоби Німцям уможливити сплати, дадуть їм велику позиčku, а також Французи і Бельгійці мають опорожнити рурську область. Крім того Німці переперли домагання, що військову контролю над Німеччиною буде від тепер виконувати комісія Ліги Народів, а не як до тепер міжсоюзна комісія. Взагалі Німці з перебігу льондонської конференції досить вдоволені.

Біду мають Німці з комуністами. Вони непокоять Німеччину і все викликають я-ісь авантури. Тому кілька днів відбувся в Липську великі збори комуністів, по яких прийшло до боротьби з поліцією: Один комуніст убитий, а по стороні комуністів і поліції багато людей поранено. Та не лише Німеччина має з комуністами клопіт.

Болгарія

рівнож тремтить перед ними. Перед кількома днями оголошено в цілій Болгарії стан облоги, мотивуючи це тим, що опозиція получила з комуністами в цілі dokonання перевороту. Правительство зобілізувало кльматисьч війська, а проти того знов запротестувала

Югославія,

яка боїться за свою шкіру. Тремтить бідна за Македонію, яку вона зрабувала на Болгарії: Біда з краденим добром.

П. ФРАНКО.

Мокра курка і соловій.

Малый боязливий газдарик увійшов саме зі своїм двадцятьдвохлітнім сином Іваном у велику кімнату мурованої коршми. Хвилину розглядався уважно довкруги своїми малими, вічно зажурено прижмуреними очима у задимленій хаті. Його гладко виголене обличчя скривилося, як би ченериці понюхав.

„Знов чіжий коло дівки, рудий паночко! Перше парою волів був би його не затагнув до коршми! А тепер як би тут корінне пустив!“

Справив свого хлопця у кут за стіл з відки виглядала руда голова Панька, ястра від висячої лямпи, що тускло освічувала кімнату. Сам, несмілий, безпорадний присівся як найблище до широкої, отяжілої сільської послугачки, при самім кінці стола. Прецінь був так само добрим удівцем як і Панько. Ще трьох літ

не минуло від того нещасного тижня, коли втратив безповоротно коня, жінку і двоє пацяг. Так, так, літшого коня не було в цілій Полоничній! Газдарик посунув свому хлопцеві, що мовчазно і байдужно затиснувся у кут, повну гальбу пива.

„Пий, Іванку і будь раз веселий! Тай вкрий собі хліба з ковбасою, то додає сили, сарако!“

Хлопець нерадо відповів:

„Спати хочу“.

Похилив голову назад, не торкаючи гальби.

Газдарик зітхнув глибоко і сам випив пиво і закусив ковбасою.

Іванко все був тихою водою, але мало помалу виріс на правдиву кару божу. Навіть десять слів не промовив на день. Рано, як лиш устав з ліжка найрадше би знов поклався, щоби троха спочати; при обіді сидів як колода, а по обіді йшов під піч і сидів там як півтора нещастя.

Інчих молодяків у його віці

ані витягнути з шинку; газдарик майже силою мусів сьогодні тягнути свого до коршми.

Хлопчисько здавалося чах поволі. Ніхто не міг йому допомогти. Доктор умів лише сказати:

„Пождім, пождім... що то з того виклюнеся!“

Навіть відома на всю округу знахорка махнула рукою, що було дуже злим знаком.

Але найгірше було це для газдарика, що Іванка не бралася ніяка робота.

„Я усе собі думав, що коли виховаю собі хлопця то не треба буде держати наймита... а тепер диви но... тепер от тобі потіха“, бідкався розчарований газдарик.

„Не доплатишсі наймита, цілком не доплатишсі! А свій сидить як муха в мази! Таки найліпше було би взяти собі жінку! Танше буде! Ая!“

В око впала йому послугачка. Не була гарна, ще менше молода, але збудована і сильна, як сотворена

Належить ще додати крім того що Радіць вернув вже до Югославії. Не робили йому ніяких труд-

нощів, хоч попереднє правитель-ство видало було наказ його арештувати.

Винахідник лучів смерти.

Звільнення Степана Федака.

Варшава, 13 серпня. Вчора звільнено з тюрми в Равичу Степана Федака. Звільнено його після відбуття 34 кари під тою умовиною, що виїде прямо за кордон. Степан Федак відїхав до Берліна на студії. Редакція „Нового Часу“ горячо вітає тов. Степана на волі.

Для наших найменших, більших і ще більших.

Видавництво У. П. Т.

По довгих роках мовчанки Українське Педагогічне Товариство хоче знова заговорити своїми видавництвами до нашої дітвори й молоді.

Видавнича Комісія при Головній Управі передискутувала плян такого видавництва, яке обійме всі степені діточого і молодечого віку від 4—16 літ.

Як практика показує, найбільше дається відчувати недостача книжочок для наших найменших в передшкільному віці, значить такого видавництва, яким користуватися будуть не самі діти, а їхні родичі і вчительки закордонок. Це світ фантазії, світ народієних казок і легенд, світ звірят і їх чудних пригод, так схожих на людські авантури.

З тою серією видавництва безпосередно лучиться друга для дітній шкільного віку, молодших і старших. Ім книжка має дати не тільки розривку, але й заступити по часті народні шкільні читанки, яких ми досі, правді сказати, не маємо, а як маємо — так не такі, яких нам треба, яких хочемо, а яких вживати офіційно нам не дозволяють.

А що ті книжки малиб бути призначені головню для дітній шкіл всенародних, а з повних видань авторів наші молодші

школярі не можуть користати, так доконежна потреба видати цілу серію невеличких книжочок, у які увійшлиб всі визначні твори нашої літератури. Такі дрібні книжочки моглиб закупувати наші приватні школи гуртовно в розпродаж поміж своїх школярів для обовязкової шкільної і приватної лектури, а крім того моглиб сі книжки робити свою службу і по читальнях.

Так само — і це під теперішню хвилю чи не найважнійше — треба нам негайно, як найбільше **історичних оповідань**. Це найкраща лекція історії, яка вчить і патріотизму і підбадьорує духа і кріпить серце вірою в невмиручість свого народа. І хто з письменників возьметься до такої роботи, той сповнить велике громадянське діло.

А попри рідну літературу і історію в видавництва для шкільної молоді мусять увійти також чужі великі народні епоси і твори визначних світових письменників.

Видавнича Комісія У.П.Т. намітила собі плян роботи і приступас до збирання підходячото матеріялу до всіх серій видавництв про які вище була мовд. Одночасно звертається Комісія до всіх наших письменників і приятелів дітвори, які вже працювали в видавництвах для дітній

до тяжкої роботи. Призивлявся їй газдарик як знавць уже від дозшого часу. Коли так знов сизів несміло коло не і дивився пожадливо і тужливо на цю гобучу силу, то в кінці силою суггестії Хима, здавалося, мусіла змилосердитися над безрадним газдариком і овідчитися йому як покійна перша:

„Миколо! А не оженишся зі мною?“

Але Хима сиділа широка і тяжка як копиця і холодна як снігова баба. Її важке тіло не пілягало зівсім таким ніжним впливам. Шила, поїхала, навіть шкробалася, але не помічала Миколи зі зраненим серцем, як не завважувала рудого Панька з лівого боку, що цілком видивив у неї очі і повторював собі в дусі теї що Микола:

„Не доплатисі сьогодні наймига, ніяк не годен,“ говорив собі в дусі, „широкі з нязьким чолом.. то добра раса до роботи.“

Малі очі Миколи з тугою по-

поглядзали на її могучі, засмалені від сонця руки, що так важко та непоразно ворочали голкою. Цей вид прямо колов його в очі.

„Єй до лиха..“ бідкався. „Такі ручища як дві довбні бавляться голкою, гей прямо голкою.. такі лопати, як би сотворені до гною!“

„Що зужие більше на шмате, то легко своє відробить,“ обчисляв Панько.

„Тай до вдоштування сіна мала би свій тгар“, мітикував Микола, розкошуючи в її широкій принаді.

Але Хима не прочувала нічого. Шила і позіхала, а молодий Іванко, що прецінь від природи річи повинен був найбільше займатися жіноцтвом, сидів як купка нездарности і всю енергію зуживав на це, щоби не задрімаги.

„Химо? А ти що шиєш? почав Панько розмову.

Микола здригнувся і ідовито подивився на Панька, що випередив його в розмзві.

Рисунок представляє славного англійського винахідника „смертельних“, або „дьявольських“ лучів Матю. Ці винайдені ним лучи малиб бути в найблищій війні найуспішнішим орудником знищення. Але хто чим воює — той від того гине. Таке і з цим винахідником. При своїх лабораторійних працях ушкодив собі око, а при операції стратив його зовсім.

і молоді, або хочуть в них працювати, щоби присидали свої твори, якщо вже мають готові, або зголосили свою участь в поодиноких серіях видавництва. Рукописи слати на адресу: У.П.Т. Львів Ринок 1-й для Видавничої Комісії.

Комісія сподіється, що для української дітвори і молоді ніхто з наших і найбільш талановитих письменників не пожалує свого труду і введовзі під прапаром Рідної Школи виїде в світ шла низка книжок, цінний корм для серця й духа молодого нашого покоління.

Від Видавничої Комісії У. П. Т.

„Я? Що я шию?“ — відповіла Хима.

„Ба! Що ти шиєш?“

„Фартушок шию!“

„Ага! Фартушок! Гм!“

Микола трохи не луснув з досади на влізливого балакуна.

„Та той мазян діру в череві вигорить!“

Микола знав добре як дальше тягнути розмову про фартушок, з початку про матерію, потім ширину, потім довжину, потім легенький натяк — ого, Микола мав усі ті справи в голові як ніто інчий, тільки не міг то висловити.

„З маржиною йде мені так легко.. прямо забавка, з маржиною.. але з бабами.. і все маю у голові.. коли би тільки всів висловити.. але язик.. не повертаєсь..“

А що не йшло язиком посунув Микола трібуючи негу під столом у напрямку, де підозрівав ноги послугачки.

(Дальше буде.)

СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО.

Головні основи умілого молочного господарства в селянських оборах.

1. В який спосіб запевнити собі як найбільшійший видій у своїх коров.

1. Плекайте в своїх оборах лишень породистий (расовий) товар, якого молочна здатність є усталена, дорогою наслідства, при береженню осіб, переходить на приплодок.

2. О молочній вартості подінок коров пересвідчитися найліпше, записуючи щоденно видій корови в літрах. Зчисливши по році записки дізнається, що варта корова під зглядом молочности. Закладайте спілки для провірювання молочности. Більші обори можуть 2-4 рази в місяць робити пробні видіи.

3. Не держіть в своїх оборах старих, хочби породистих коров. По 10 ім отеленню молочна здатність корови скоро опадає. Тому 12-літні корови ставляйте на опас, який в тім віці є ще скорий отже і дешерий. Опасені старі корови віддайте на заріз, а місце їх заступайте тільки телицями.

4. Памятайте, що породистий товар лишень уміло кормлений і догляданий вивдячується обильним удоєм.

5. Корміть молочну худобу до сита, а не лиш так, щоб влержати її на ногах. Памятайте, що кожде звіря, яке має дати господарський пожиток, потребує крім корму, конче потрібного для удержання життя (бутовий корм), ще й обильного витворчого корму. Цікавих господарів відсилаємо до книжочки о. О. Раковського: „Головні основи годівлі домашніх звірят“, Ч. II, стр. 72, 73, і дальше. Памятайте, що за пустим жолобом навіть породиста молочна корова молока дати не може; бо з чогож його витворить в своїм тілі?

6. Яквез найкрасше кормити молочні корови, щоби підбичувати їх молочну здатність?

а) Найкрасш-м кормом для мо-

лочних коров є паша: 1) легко стравна, 2) богата в білковину, 3) водяно-сочиста. — Такою пашею є в першій мірі зелені паша (трави, люцерна, еспарзета і т. д.), всякі бульби (картофлі, топінамбур), буряки, морква і т. п., коли при тім згодується посильні паші, багаті в білковину або в товщі пр. зб-жеву дерть (зюбровиння), осипку, всілякі роди макухів.

б) Незаб-вйте, що молочна худоба мусить бути з часта посна. Вола не сміє бути студена. Найліпша є перестояла вода о температурі 10-15 степнів Цельзія.

в) Здоровля і жвавий, бадьорий вигляд ваших коров не полишить нічого до б-жання, коли щоденно до паші додавати будете 4 декаграми соли, найліпше розпушеної в воді. Сіль спричиняє правильне і скоре травлення, підносить апетит, корови стають „стовиті“, жваві і мають мильний вигляд, бо шерсть їх стає гладкою і блистячою.

7. Старайтесь о добрі пасовиська, ле би ваша худоба крім сонця і воздуха мала завсїгда буйну і свіжу відніжну пашу. Зрвіть вже раз з громадськими, неуліпшеними „пасовиськами“, а по правді толоками, порослими всіл-кими бурянами, особливо мороном (вистрічкою або брехачкою), в сухм положенню, а осоками і сосонками (падиволосом) в мокрім.

Мелю уйте, значить поліпшайте, пасовиска, підсївте благородними травами і паїть опісля поділивши пасовиско на ділянки (секції або квартали), щоби худоба ваша все мала свіжу траву.

8. Плекайте орудя молочні звані железами, які виділюють молоко, зглядно зверну їх підбудову, вимя, через відповідне шо до часу і способу доєння. Задачею доєння є видобути на зверх молоко, яке вимя в собі заключає і яке серед до-

єння повстати мас через уміле нажимання вимени і дійок.

Памятайте, що найбільше вимя заключає в собі нараз около три літри молока. Решта молока твориться підчас доєння і залежить в першій мірі від належитого і умілого нажимання вимени.

Научіться доїти цілим п'ястком, а не лиш церкати двома пальцями. Здоюйте до чиста, щоби ані каплі молока не лишилося в вимени. Памятайте, що на кінці видоєне молоко є найвартнійше, бо найтовстійше. Зле і недокладно доєні корови тратять молочну здібність.

Старайтесь доїти корови свої все в тім самім часі і то тричі денно. Дворазове доєння по дворах є коначністю з причини браку робочих рук. Три рази денно доєні корови дають більше молока, а у видою розмірно більше товщу, як доєні два рази. Пересвідчитесь о тм, коли порівнаєте скількість сметанки з ранного видою зі скількістю її з видою в полудне і в вечер. Чим довший час упливе від одного доєння до другого, тим менше буде товщу.

9. Незабуйте, що раціонально побудована стайня впливає і на здоровля і на висоту господарських пожитків у звірят.

Будуйте взрцеві стайні. Плани зладить вам Квасве Товариство господарське „Сільський Господар“ у Львові.

10. Доглядайте худоби своєї ревно, дбайте о її чистоту через постійне чищення і миття шкіри і добру підстилку.

11. Не дрзніть і не непокійте своєї худоби.

12. Памятайте, що не расова, з природи немолочна корова молока не дасть, хочби як її живив і розпадався над нею. Даремні будуть труди і видатки; молока она дати не в силі.

Юліян Павличовський.

Календар — Серпень.

18. (5) Понеділок — Евсигнія муч. — прав. Евсигнія муч. Схід 4-20, захід 6-37.
19. (6) Второк — Преображ. Госп. — прав. Преобр. Госп. Схід 4-21, захід 6-35.
20. (7) Серeda — Дометія, прав. Дометія. Схід 4-23, захід 6-33.

Народні приповідки.

Спас — то осінне свято.
Не треба Бога о дощ просити: буде він як станем косити.
Як неділя, то й сорочка біла. Серeda — по коліна борода.

Що сталося в серпні.

18. 1838. помер письменник Олександр Кониський.
20. 1843. помер письменник Григорій Квітка Основяненко.

З краю.

Небезпечно бути послон в Польщі. На днях вломалися до помешкання австрійського посла у Варшаві злодії та

обікрали легкодушного посла на 5.000 золотих, забравши убрання і другі вартні річі.

Селяни на Волині радять собі в церковних справах по свому. Не хочуть попи правити по старому стилю, то „лівці“ обходяться і без таких „ластухів“, що то на віцях тільки вовну для себе бачуть. В с. Бережанці на Кременеччині селяне правлять собі Службу Божу самі без попа тільки й без слів, які на Службі належать до його. В иншій місци просто побіли попа, що не хотів правити. Цього останнього похвалити не можна, але чи це нічого не каже тим, що накидають народкові порядки, з якими народ не годиться.

Дорожничка в Польщі. Дорожничка в Польщі на фабричні товари переходить вже границі. Такої дорожнички нема в ні-

яким краю ні в Європі, ні в Америці. Життя в Варшаві коштує два рази дорожше як в Англії, а три рази дорожше як в Парижі. Коли зважити, що рівночасно витвори сільського господарства в Польщі наїтанчі, будемо мати образ раю в Польщі.

Зі світа.

Самоходи страшніші від війни.

Один з членів мійської ради в НьюЙорку заявив, що безпечніше можна почуватися на французькому фронті, як на дорогах Союзних Держав Америки. Бо коли за час 18-ти місяців згинуло на французькому фронті 48,9 0 Американців, то за такий самий час згинуло в Америці від самоходів 96.000 людей, в тім 25.000 дітей. Тому він жадає заострення кар на неосторожних шоферів.

Проч з війною. Австрійські Німці які так багато втратили на останній війні, не хочуть її більше. На днях відбулася в Відні велика демонстрація проти війни. В демонстрації взяло участь більше як 200 тисяч людей, які несли величезні таблиці з написами „Проч з війною!“ Демонстрацію уладили німецькі соціалісти.

Пожар цирку Олімпія. Пару днів тому згорів у Відні до гни величезний цирк Олімпія. Вогонь повстав через неухвагу і швидко обняв цілу будівлю. Згоріло при цім багато звірят, яких ніяк не можна було виратувати і вони серед страшного реву зітліли в залізних клітках. Згоріло рівнож і все уладження цирку.

Довкола світа в літаках. До Лондону приїхали на днях американські летуни, які відбувають подорож воздухом довкола світа. Вони всі здорові і дужі. Зробили до тепер 28 тисяч кілометрів.

Печери залізниця. В славних печерах в Адельсбергу запроваджені маленьку залізницю, яка обвозить на просторні сімох кілометрів гостей, що звиджують відаєми чуда. Печери в Адельсбергу притягають своєю красою мільони людей з цілого світа і дають державі добрий заробок. Коли то інші печери в Кривчу дочекаються таких уладжень?.. Здається аж тоді, як ми дочекаємося ліпшої долі!

Штука реклами. Не давно відбувся в Лондоні зїзд „рекламістів“, тобто таких людей, що вміють добре робити рекламу. Звісно, що в рекламі (оголошення, оповістки, захвалювання і т. п.) перед веде Америка. Отож на цей зїзд приїхало дуже багато Американців. Англіїці хотіли їм показати, що в Європі люди уміють теж робити рекламу і влаштували таке: в цій хвили, як корабель з Американцями зближався до берега знісся у воздух аероплян (літак) і зручно літаючи зачеркнув на небі смугою диму слово: „Daily Mail“. Є це назва одної великої лондонської газети. Вітру не було і ці слова з диму було видно на небі кілька хвилин. Цьогож таки дня розкуплено один мільон 800 тисяч примірників газети „Daily Mail“. Тепер порівнаймо себе з Англіїцями. Які ми дуже бідні! Коли то наші часописи стануть розходитися бодай у сотній частині накладу „Daily Mail“?

5-го серпня в Луцьк- кім Окружнім Суді.

Той день в суді був неначе вибраний. Просидіти було від ранку до вечера, і навіть зовсім новій людині на Волині відкриласьби заслona на велику часть того образу, який уявляє собою тепер наша Волинь. В той день судили коменданта постерунку поліції в Торчині, старосту (солтиса) з села Чернич, б. відповідаль-

ного редактора часопису „Селянська Доля“ і відповідального редактора часопису в Луцьку „Життя Волиня“.

Комендант постерунку проводить з Торчина до Луцька і з поворотом пошту. У поворотній дорозі губить він велику скриню з вартісними листами і посылками. Прокуратор не звертає особливої уваги на підозрілу згубу, на шкоду людей, до яких були адресовані посылки, навіть на шкоду скарбу, а в цім випадку бачить занедбанне по службі і тільки за це обжаловує коменданта. Його засуджують на два тижні арешту.

Староста села Чернич з кількома своїми товаришами заарештовує двох людей за якусь кражу. По дорозі до міста вступають всі до коршми, беруть від одного з арештованих окуп, обох арештованих випускають і напиваються. Потім пригадали собі, що й другий повинен окупитися. П'яні пішли до другого й зажадали 5 пляшок горівки. Цей видко був не в тім битий і викинув всіх за двері. Староста опинився під судом. За його тяжку працю суд признав йому один місяць відпочинку за кратами.

В відповідального редактора „Селянської Долі“ Лукаша Степанюка судили за приналежність до УСДП. Степанюк записався до партії на першій соціалістичній зїзді, в Луцьку. Записався, бо всі там присутні були записались. Чи дуже здавали собі справу з цього нові партійні люди, не можна сказати, бо з часом і то незабаром по зїзді, навіть кількох послів відкололось від УСДП, але записались, бо тоді не було іншої організації політичної на Волині та й приманчиво виглядала організація, що брала в захист селян і робітників. А організатори були в більшості колишні члени партії соціалістів-революціонерів, тож не диво, що говорилося головним чином про селян. Всі позрікались своїх колишніх партій та ще й не тільки за себе, але й за других, і всі записались до УСДП.

Степанюк попав до того ще й до Головної Управи. Алеж бо не треба було багато часу, щоби переконатись, що не селян має на увазі теперішня партія УСДП. Вона занята мійськими робітниками, який в нас нарахується може 5%, і для них готувить жнива. Селяне — це тільки за-сіб, як колінь у царів та королів гарматне м'ясо на війні, що мало стелити своїм трупом шлях для чиесь роскоші. Селяне — це некріпка й загнива маса, яка окріпне тільки тоді, як спродетаризується, зовсім зубожіє і уподобиться робітничому продетаріятові. І тільки тоді візьмуть ту масу на увагу. Про селян кричать УСДП-івці, щоб лиш заманити їх в свої ряди, а потім наказувати їм і робити з ними все, що буде потрібне для їх вожака, як це бачимо на Україні. Чи наш селянин є ворогом робітника? Ні! Але наш селянин тепер так же вже не дитина і добивається права рівного і для робітника і для селянина, в своїх справах зуміє і сам собою керувати. Опки нарешті досить.

Коли областна Управа, як що її можна такою назвати, постановила, що „Сел. Доля“ має бути органом партійним, то Степанюк і рішився остаточно сказати і своє слово та відмовив свого підпису на часописові.

Сталося це на передодні переслідують УСДП. Слідуючого дня його заарештували, перетримали 3 місяці в тюрмі, потім випустили на волю за кавією 100 золотих, а 5 вересня ц. р. судили. Судили Степанюка і судили партію.

Оборонець не дуже відповідав своему назначенню, бо ставив весь час такі питання, що тільки виручали прокуратора. Але він мабуть не знав ще наших партійних первертнів і завівся на їх знання їхньої нової партійної ідеології. За те оборонну мову оборонець обробив дуже докладно і виправдав і саму партію і тим паче Степанюка, до якого ще менше пристала ідеологія УСДП, як до організаторів, що не вслили її як слід розкусити.

Степанюка оправдали, а за три місяці тюрми осталась йому хіба честь, що прокуратор найшов в ним величезні самородні здібности та прирівнав до славного речника соціалізму Бебеля, та б. президента міністрів Вітоса, що теж не мали високих шкіл, а які робили діла.

Найсумнішою була справа 4-та Луцька Повітова Просвіта заскаржила редактора „Життя Волиня“ за те, що написав в своїй газетці, що „Просвіта спює своїх політичних і неполітичних прихильників“.

В помешканню „Просвіти“ міститься ідалня. Колись Т-во хотіло зробити вигоду для своїх членів, але жажда наживи пхнула буфетчика на шлях торгівлі горілкою і ще в 1922-ім році Т-во намагалось його викинути з помешкання. Буфетчик, на нещасте емігрант таки Українець, засів там як сублькатор, засланявся дивом про охорону льокаторів, злигався з дефензивою і Т-ву віддячив Вічні плятки, скандали, бійки — все це падало чорним пятном на Т-во, а викинути його було годі, бо за ним стояла сила, з якою Т-ву боротися було не під силу.

Цього тільки треба було ворогам Т-ва, щоб лекше було його підкопати. І ото нарешті суд. Злобною іронією, безграничним нахабством звучали слова оборонця заткаженого: „по закону Т-ва, як гуртової особи, знеславити не можна і Т-во не має права за це оскаржувати“. „Життя Волиня“ писало свої стрічки ради публичної і суспільної користі; „яке убожество, що такий чоловічина (реставратор) не дає працювати „Просвіті“.

— Слідство виказало страшний образ того, що мусять переживати „Просвіти“ і нарешті „яке убожество...“ і т. д.

І свідки „просвіти“ на суді виказали теж чимало, чимало свого „убоження“. То один взагалі, під вражінням того, що твориться біля Т-ва, не може відповідати безпосередно на питання, то знов другий оправдує раду Т-ва, в якій сам був і усуджує слідуючу, що зробила дещо не так як йому хотілось. Безмежна несвідомість того, як представленням справи в скривленім світлі, наноситься шкоду Т-ву, якому дійсно так дуже відданий свідок.

Оборонцеві трудно було справитися з такою справою і то головню тому, що треба було боронити по польськи.

Редактора „Життя Волиня“ оправдали. В судових актах остався покищо тільки богатий матеріал для прокуратора. Може хоч це використає як слід Т-во і нарешті збудеться того, кого колінь в біді прийняло.

Гр. Г. л.

Чи

Ви вже прислали „Новому Часові“ — бодай одного передплатника?

ДОПИСИ

Лісники, пов. Бережани. В цьому році читальня в Лісниках дала вже 8 театральних вистав, коли в минулім не було ані одної. Що за великий поступ до кращого. Не диво отже, що добра слава цього духового огнища пішла скрізь по повіті, а голосяться навіть деякі чужі села з проханням, щоб вправні лісницькі аматори відвідали також їх сцени. Відношється давня передвоенна добра традиція читальні — може навіть в кращому виданню. Честь Вам дорогі юнаки, молодші і дівчата, що трудитесь щиро над відродженням нашої запустілої сільської сцени! В першій мірі належить повне признание гумористові і комікови М. Борикови, що з болем серця мусів розпрацтяться з рідною хатою ради насущного хліба. Далше здобули собі як найкращу карту в місцевому літописові першорядний драматичний талан Ковальський, рівнож пар. Прийдун, Ріпешький, Сеньків, Сенішин Н., Борик Гр. і інші. Мале село, а які успіхи праці і витривалости. Тож на будуче горнеться, браття, з подвійним запалом до культурної праці з допомогою цілої громади, а не забувайте про хоральний спів і численні сходини. Добрий початок принесе славний кінець.

Знакомий.

Усте зелене, пов. Бучач. Завдяки заходам кількох свідоміших одиниць відновлено в місяці жовтні 1923 р. і в нашій закутні Читальню, вибрано новий Виділ і засновано при читальні драматичний кружок. Заходи не осталися без успіху. — Зараз вписалося в члени читальні понад 100 осіб, а нині вже маємо 198 членів, головню з молодіжкі, бо старші, як це було досі, все якось легковажують собі значіння „Прогвіти“ і відносяться до читальні байдужо. Зате молодіж горнеться до читальні, а головню до драматичного кружка, котрий в досить короткім часі дав вистави: „Хмара“, „Невольник“, „Жидівка-Вихрестка“, а 18 мая ц. р. з нагоди 61 літніх роковин смерті поета Т. Шевченка концерт і драму „Яси Зорі“. Брак відповідного локалію унеможливило більший розвиток читальні. Дня 22 грудня 1923 р. засновано при читальні рівнож і кооперативну котра числить тепер 205 членів і добре розвивається. Тепер можна сподіватись, що життє в читальні піде ще скорішим темпом, бо не давно тому дістала наша громада як пароха на стало о. Юліяна Пленкевича, котрий дуже интересується розвитком читальні, бере в ній живу участь і своїм впливом заграє всіх інших до численної участі в читальнянім життю. Брат пароха п. Н. Плешкевич, студент університету, діригент хору, організує тепер в часі вакацій церковний хор, вчить нотного співу і докладає всіх сил, щоб з місцевих громадян вивчити кількох на діригентів хору. Тому надія, що при дальшій такій праці і наше старинне містечко забуде всіми, стане в ряді найсвідоміших.

Читальник.

С. Піддубці, пов. Луцьк. Наш пан „вуйт“ Воскресенський то таки попаде в історію, — скільки про його вже не писали по різних газетах... Ось і недавно зробив себе ще й шкільним начальством. Селянам зі Ставок обіцяв дати школу,

яка тепер є у фільварку Вигаданки. До інспектора написав, що переносить школу, а учителєви казав перейти до Ставок. Кажуть, що сам інспектор здвигнув на це плечима, а учитель хоч і Поляк, але таки дійсний учитель та й з незгірших людей, сказав просто, що в Ставках він не має чого робити, бо там не має ні одної дитини. І ломдять собі люди голову, що то за таке нове розпорядження пана „вуйта“. А видко видко треба „вуйтови“ піддобритися і панови і Ставчан для себе зеднати, тож скоро мають бути вибори нового вуйта. Ставчани хотіли б мати школу, але їм не дають, бо дуже маленьке село, отже вуйт хотів неспачебно зробити їм ласку. У Вигаданках школа в панськім будинку і пан не може її визбутися, от вуйт і хотів зробити йому добро, поки має власть „вуйта“. — Маємо надію, що скоро позбудемося того пана „вуйта“, бо при виборах то це від нас залежить. При нових виборах то таки виберемо такого чоловіка, щоб не тільки дбав про свої кишені, а щоб памятав перше про обовязки й про громаду.

Ставчанин.

Бібрка. (Спростування.) В 53. числі „Нового Часу“ появилася допись з Бібрки, яка основана на нерозумінню справи, а тож й простій брехні, а наносить велику кривду заслуженому громадянинови п. М. Шахновичеві.

Тому Надз. Рада Пов. Союза Коопер. в Бібрці зібрана на засіданню дня 9. VIII. 1924. рішила цю справу публично висвітлити, а тим самим дати сатисфакцію п. Шахновичеві за його повну посвяту громадянську працю.

Над. Рада, константує, що допись ця викликана зі злости, що п. Ів. Волошин уступив з Пов. Союза Коопер., як урядовець книговедець, переселився на иньшу посаду, а уступлення його представлено в дописі незгідно з правдою. „Не подобалось п. Ш. (пишеться в дописі) що п. Вол. держить з хлопцями, гому користаючи з нагоди, що цей упінився о підвишку платні, відмовив її, а навіть усунув з посади“. — Хто хоч трохи ознакоменний з діловодством і статутовими постановами кооператив, знає, що право усувати з посади немає одна людина, (в шім випадку п. Ш.) а тільки це рішає Управа, евентуально Надз. Рада кооперативу.

Згідно з фактами справа представляє ся так:

П. Ів. Волошин вніс до Надз. Ради прохання о підвишку платні, в противній випадку загрозив уступленням. Хоча Надз. Рада вповні свідомо була, що платня є замала, однак підвишавючи п. Вол. повинна була підвишити иньшим службовикам, що знову в часі катастрофальної фінансової кризи було неможливим, тому Надз. Рада прийняла до відома уступлення п. Ів., тим більше, що заходили ще й иньші важні причини, які громадянську і кооперативну співпрацю з ним робили неможливою.

Зазначується, що п. Ш. не є навіть членом Надз. Ради, — а уступлення п. В. рішила саме вона. Отсе нагий, згідний з правдою дійсний стан справи. Тож при чім тут п. Шахнович? Чи не ясна тут злоба „Бобреччанна“?

За далеко завело-б, наколиб прийдлось кожний висказ „Бобреччанна“ простувати. Бо і неправдою є, що п. Шах. довів до цього, що усі інтелігенти відсунулися від якої небудь народньої праці, а навпаки з приходом п. Ш. поширилась народня праця взагалі, а зокрема на економічному полі, що прилюдно належить піднести, а що зрештою надто добре відомим є так Кр. Союзіві Ревіз. як і Центр. Союзіві у Львові. Рівнож неправдою є, немов п. Ш. мав другу посаду у дра Трояна, що сам др. Троян може посвідчити.

Отже скільки ще правди осталося в цілій дописі? Тому Надз. Рада констан-

тує, що допись від початку до кінця є основана на неправді, з якої перебивається тільки з кожного слова тенденційність, та злоба і особиста анімозія до особи п. Ш. Однак це йому не в силі пошкодити Надз. Рада, а з нею все громадянство надто добре знає особу п. Волошина і п. Шахновича, та навіть такі наважливі дописи не можуть змінити їхнього переконання о вартости людей. Тому висказуючи своє повне вдоволення з діяльности п. Ш. хоче бодай в часті направити кривду за подіану йому плягіаторською дописею, а тим самим напаятувати цю підпольну роботу вимірену на шкоду повіту і українського громадянства деяких „Бобреччан“.

Кожда криїка громадянської діяльности є користна і добра, але передовсім мусить бути чесна і подиктована добрею волею а наколи вона оперує брехнею і личними напаятнями, то це вказує на занепад всякої етики і патріотичного почуття, що може відобрати найкращим дічам віру і охоту до громадянської праці, а саме цю мабуть мету мала згадана допись.

За Надзірну Раду Пов. Союза Коопер. в Бібрці: о. М. Бобовник голова, Юлія Максимяк секретар.

За я в а В звязку з повисішим спростуванням Надз. Ради Пов. Союза в Бібрці стверджую, що п. М. Шахнович, як кандидат адвокатури у мойй канцелярії ніколи ще доси не працював.

Др. К. Троян, адвокат в Ходорові.

Наші приятелі.

По 3 нових передплатників для
Нового Часу з'єднали!

І. Трав. Сербин. В. Крой. Зал.
Дмитро Вас. Вел., Сорох. в Зуб.

Всім гарно дякуємо і висилаємо
наш Великий Хліборобський Календар
„Село“ як подарок.

Філіям і читальням „Прогвіти“ до відома.

Дня 26-го липня 1924. р. одержав Головний Виділ Тов-а „Прогвіта“ у Львові рішення Скарбової Палати з дати 23-го липня б. р. в справі стемлевої оплати всіх подань й залучників слідуячого змісту.

Скарбова Палата, Львів, дня 23. VII. 1924 до ч. 72840/24 W. V. O. До Товариства Прогвіта у Львові.

На просьбу з 17. липня 1924. р. до ч. 2197 Скарбова Палата повідомляє, що подання, вношені філіями й читальнями Т-ва „Прогвіта“, які відновлюють свою діяльність, чи там вносять подання з повідомленням зміни їх давних статутів на статут, затверджений рескриптом львівського Восвідства з дня 2-го мая 1924. р. до ч. 4883/2-III з поданнями о „Легалізацію“ в поняттю § 7. пункт 4. приписів до розпорядку М-ства з 24.VI. 1923 Д. У. ч. 41 поз. 298 і в наслідок того як також з огляду на виключно наукову й культурну ціль Товариства, предвиджену в § 1. нового статуту, є вільні від стемлевої оплати по думці § 7 п. 4. згаданих приписів. Це звільнення відноситься також до всіх залучників до подання (§ 2. цит. приписів) не відноситься це одначе до урядових свідоць, видаваних в полагадженню подібних подань. — За директора Скарбової Палати — (підпис).

На основі вище заповданого рішення Скарбової Палати є вільні від стемлевої

оплати подання всіх філій й читалень о зміну старого статуту на новий, подання й статуту на заснування нових читалень й всі повідомлення про уряджування представлень, концертів, фестинів, зборів, відчитів то що. Виділи філій й читалень звольте та будуче цього придержуватися.

Канцелярія Тов-а „Просвіта“ у Львові.

ПОЧТА

Перелік адміністрації.

Обединне, Філадельфія. Дол. 20 як передплату одержали. Дякуємо.

Проф. Боб, Вінніпе. Дол. 8— за Н. Ч. одержали. Дякуємо. Відтників не треба посилати. На адресу п. Пасічника вислаємо 5 пр.

Укр. Базар — (п. Казанівський) Вінніпег. Дол. 3 одержали. Дякуємо.

Йосиф Варениця. Дол. 9 одержали. Дякуємо. Розділимо після призначення та оголосимо в Н. Ч.

Равчук, Ч. С. С. Кч. 45 одержали. Заплачено 3 місяці.

Вілко Гнатів — Німенч. Відповідь для Вас пішла поштою. Р. М. 10 одержали і порахували на передплату.

Чит. Просв., Васильківці. Заплачено до кінця ц. року.

Беднарський Мет., Биш. До кінця року треба прислати ще 5.65 зол.

Віцник Захар, Красн. По кінець вересня заплачено.

Кривачук Мих., Черем. О новинки просимо. До кінця вересня нам належиться ще 30 с.

Лібер Ам., Черч. 7 зол. отримали заплачено до кінця жовтня.

Чит. Просв., Зал. нов. До кінця серпня нам належиться 4.20 зол.

Цмоць Гринь, Синев. виж. Грудень лишився незаплачений

Цмоць Дм., Синев. виж. Як пришлете ще 10 сот. то заплачено буде до кінця марта в 1925 р.

Чит. Просв., Кудитівці. Отримали. Згідне.

Гаврилюк Павло, Белеа. Часопис заплачений до половини серпня.

Уч. Вороневич Евсгакій, Сіл. На що призначені 3.93 зол. переслані нам чеком?

Ніцевич Вас., Волинь. Заплачено до кінця ц. м.

Рачок Ів., Заліщ. За зміну адреси числимо 30 с.

Бішко Петро, Губ. Висилку часопису розпочали від 2. ц. м.

Москва Гринько, Підбер. Заплачено до кінця серпня. Письмо згідне з нашими рахунками.

Хевна Іля, Модр. Тому, що виразно не змінили Ви адреси досі посідали ми часопис по старій адресі.

Кодляк Теодор, Чист. Щоб заплачено було до кінця ц. р. треба прислати 8.40 зол.

Чит. „Просвіта“ Глад. Заплачено до кінця жовтня нагомість чит. просв. на руки в Дзедзика має заплачено тільки до кінця червня. Залеглість просимо скоро вирівнати.

Хомчин Вас. Куи. До кінця ц. м.

Чит. „Просв.“ Волод-ці. Почта перетяла чек, через що не годні ми відчитати Вашої дописки. Зміст тоїж подайте особною карткою.

Гаас Антонія, Боб. Дописки на чеку не відчитали бо почта перетяла. На будуче всякі дописки уміщувати тільки на середній частині чеку по противній стороні.

Біржевий перегляд.

Грошева біржа.

Львів, 13. VIII. 1924.

Амер. дол. 5.21—5.21¹/₂, одинки і двійки на рівні з іншими ам. дол., канад. долари 4.95—4.95¹/₂, Кч 0.15¹/₂—0.16, франк фр. 0.27—0.28¹/₂, франки швайц. 0.94—0.95, фунти штерлінгів 22.70—22.80, Франк бельг. 0.00—0.00, Ліри 0.00—0.00, Лей 0.02¹/₂, —0.02¹/₂, гроша Австр. кор. 0.00.

Золото: 20 кор. 21.81—22.00, 20 фр. 20.80—21.00 10 рублів 25.90—26.00.

Срібло: кор. 0.41—0.41¹/₂, 5 кор. 2.08—2.10, фльор. 1.04—1.05, рублі 1.70—1.75, копійки за рубель 0.66—0.68.

Збіжжова біржа.

Львів, 13. VIII. 1924.

Кр. пшен. з 1923, 23—24, Жито з 1923, р. 13—14¹/₂, Броварняний ячмінь з 1923 р. 13.50—14.50, Овес з 1923 р. 13.50—14.50 Ціни розуміються за 100 кг. без споживного податку. Місце, станція заладовання.

Ринок.

Хліб 1 кг. 0.30, м'ясо волове 1.56 свиняче 1.23, теляче 0.78, солонина 1.34 сало 1.67, смалець 1.78, масло десерове 4.44, масло кухонне 3.89, сир 0.83, яйця 1 шт. 0.08, сметана 1 літра 1.39, молоко 0.34, 1 кг. меду 1.95, бураки 1 гк. 0.00, цибуля 0.39, часник 1 головка 0.09, курка 2.22—5—качка 4——7—

ОПОВІСТКИ.

В справі виборчої рекаляції до Каси хорих міста Львова, повідомляє нас Заряд Каси Хорих, що з внесених 1493 рекаляцій службодавців і убезпечених, чи то з причини перекручених назвиск або опущення дати уродження, на посідженню дня 9 ц. м. не узглядено 185 рекаляцій.

Всім інтересованим, котрих рекаляція не зістала узглядена, доручено умотивовану децизію, від котрої в протягу трьох днів від доручення, можна внести відклик за посередництвом Каси Хорих до Окружного Уряду убезпечень.

З огляду на піднесений закид, неначеби листа виборців нестигло і тенденційно зістала уложена, ствердив Заряд Каси в присутності репрезентанта Окружного Уряду убезпечень цілковиту безпідставність закидів.

Число виборців убезпечених вносить 31.378, число виборців службодавців вносить 12.117, разом виборців 43.495.

Величезне число втягнених на листу виборців управнених до голосовання і дуже малий в відношенню до него процент рекаляцій, мимо великого заінтересовання і численних накликувань зі сторони часописів, свідчить о цілковито правильнім спорядженню спису виборців.

Окружний Уряд Обезпечень не узглядив рівнож заданне продовження рекаляційного речинця.

Жито і пшеница на засів.

В звязі з акцією Комітету допомоги селу повідомляє Центросоюз: всі Кооперативи в'язані негайно збрати замовлення своїх членів на жито і пшеницю на засів. В селх де нема Кооператив мають т.м. звертатися Кружки Сільського Господаря або інші місцеві українські установи, а в браку таких осіб, уповноважені до цього замовляючими за підтвердженням зі сторони громадського або парохіяльного Уряду.

Збіжжя належить замовляти і задаткувати в Повітових Союзах Кооперативів згідно в Повітових господарсько-торговельних Спідках даного повіта, котрі спроводять збіжжя разом через Центросоюз і розділять на села відповідно до замовлення. Кооперативи котрі не мають свого Повітового Союзу можуть замовляти збіжжя прямо в Центросоюзі, однак не в менших кількостях як ¹/₂ вагона збіжжя одного роду, з огляду на кошти перевозу.

При висилці замовлень до Центросоюзу треба подати точно повну адресу, пошту і залізничну станцію, а також чи збіжжя має бути вислане в мішках чи людах.

Ціна однорідного добре чищеного збіжжя на н.і.в. вносить 5—10 при, більше від торгової ціни, а відсів оригінальних збіжж залежно від якості коштують 3—50 при, понад торгову ціну. Прим.: коли ціна хлібового жита є 15 зл. за 100 кг., то однорідне добре чишене жито буде коштувати 16—17 зл., а відсів залежно від якості 18—21 зл. Пшениця відповідно до розв'язу. Ціни розуміються в ставі залування. Вагоновий транспорт коштує при посылках 15.000 кг. на віддалі 10 км. 0.85 зл., на 200 км. 1.45 зл., на 300 км. 2 зл. за 100 кг.

Щодню хвилю торгової ціни є значно вищою від цін н.і.в. на біржі у Львові, тому Центросоюз буде подавати Кооперативам до відомою остаточну ціну збіжжя доперва по замовленню щодо кожного вагона окремо.

Замовляючі мають складати як задаток по 10 зл. на 100 кг. жита і по 15 зл. на 100 кг. пшениці. Решту належності за замовлене збіжж будуть Кооперативи складати в своєму Повітовому Союзі згідно в Повітовій Кооперативі при відборі збіжжя.

Кооперативи котрі бажали би одержати на решту ціни збіжжя короткотерміно мі кредит, мають відразу при замовленню зложити крім обовязованих задатків в ексель з підписами 2 матиох господарів і самої Кооперативі на таку квоту, яка приблизенно вносить решту ціни збіжжя. Враз з екселем належить доручити точні письмений інформації про став майна і записаних на векселі зокрема відкох посідають землі і які будинки та їх вартість. Удільнені кредиту буде в кождім поодинокім случію залежати від рішення Центросоюзу згідно фінансових інсттутів, котрі входять в склад „Комітету допомоги селу“, а кредит буде опроцентований.

Замовляючі збіжжя повинні обовязово вислатися перед Кооперативною згідно Повітовим Союзом, що вони є членами „Сільського Господаря“, а також, що обезпечують в „Дністрі“ свої податки і податки або дивиденди.

Крім насінного буде Центросоюз доставляти також збіжжя на хліб, на котре належить окремо збирати замовлення і догонові послати.

Адреса на листи: Центросоюз, Сюз Кооперативних Союзів, Львів вул. Зім 102—ч. 20. На телефоні: Центросоюз Львів. Телефон ч. і розмови Львів Т. телефони 94. Львів, дня 11. серпня 1924.

ЦЕНТРОСОЮЗ
Союз Кооперативних Союзів.

Вже вийшов з друку ВЕЛИКИЙ Календар „СЕЛО“ Хліборобський

на 1925 р. накладом „Нового Часу“ — з твердою, гарною триколіровою окладинкою, на гарнім папері, 13 аркушів друку (понад 200 сторінок) з багато ілюстраціями та цікавим змістом, потрібним не тільки для хлібороба, але для кожного. — Ціна календаря по книгарнях 3 зол. — З поштовою пересилкою 3 зол. 50 сот. — Для передплатників „Нового Часу“ коли присилають гроші з гори, то коштує тільки 2 зол. 50 сот. вже з поштовою пересилкою. — Коли замовляють за післяплатою, то порто оплачують самі.

Так виглядає в зменшенню окладина нашого календаря „Село“.

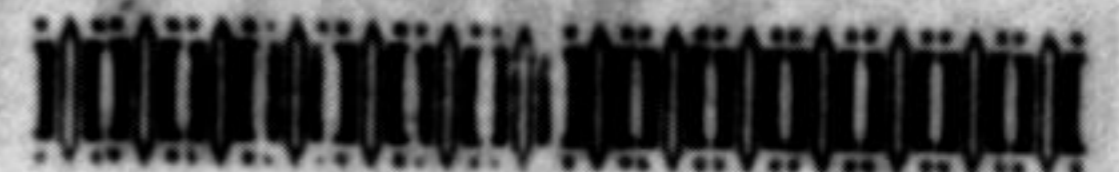

СЕЛО ХЛІБОРОБСЬКИЙ КАЛЕНДАР, НОВОГО ЧАСУ, НА РІК 1925 Львів.

Л. А. АНДРЕЙЧЕНКО, ЛЬВІВ

Л. А. АНДРЕЙЧЕНКО, ЛЬВІВ

ОГОЛОШЕННЯ.

П. Т. Громадянство

наше повідомляємо отсим, що ми поширили на новий сезон наші робітні суковні і білля свіжими фаховими силами а наш склеп добірними товарами і поручасмося знова ласкавим зглядом наших П. Т. Гостий.

Сальон прийнять, заосмотрений найновішими журналами, отворений щодня, крім свят і неділь від 8—1 і 3—6 попол.

З поважанням

Жіноча епілка пром. „Труд“.

кооп з обм. пор. Львів, Ринок 39.
(власний дім)

АКАДЕМІК шукає якогонебудь заняття. Може уділяти всіляких лекцій і з вищих клас гімназійних, вести хор, працювати при кооперативі або влаштовувати аматорські вистави — за винагородою. Зголошення на адресу: Іван Козак, Перемішль, Татарська 42.

ПРИЙМУ на станцію учнів. Руська 3, над бурсою. Храпко. 1—2

Помічника в Експедиції і до розношення газет потрібно від 1 верес. я. Платня після умови. Зголошуватися в Адм. Нового Часу.

Винайму зараз дім з двоморговим овочевим і приновим городом і господарськими будинками в Янові Новім. Станція в місци. Толища відомість: Є Терлецька, Янів Новий п. Шкло. 1—2

Передплата: В краю з поштовою пересилкою **місячно 1 зол. 40 сотиків** — **Чвертьрічно 4 зол. 20 сот.** (7 міл. 560 тис.) — Для всіх заграничних країв річно 4 ам. долари або їх рівновартість в інчій валюті. — З Америки, Канади, Бразилії і пр. країв Нового Світа приймається тільки річнупередплату. — З Англії, Франції, Німеччини, Австрії, Чехословаччини і т. д. приймається найменше чвертьрічну передплату.

Гроші: З краю належить посилати поштовими переказами або чеками Почтової Каси Ощадности ч. 152.604. — Зі заграниччя порученими листами на нашу адресу або: Земельний Банк Гіпотечний, Львів, вул. Підвалле ч. 7, з зазначенням: „Для „Нового Часу“. За зміну адреси платиться 30 сот.

Оголошення: В рубриці оголошення: ціла сторінка коштує 70 зол., пів 38 зол., $\frac{1}{4}$ — 20 зол., $\frac{1}{8}$ частина сторінки 12 зол. — **МЕНЧІ І ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ:** Вірш одної анонсової шпальти 1 тт. ансоти — 5 сот. (сторінка має 6 шпальт анонс.). — **ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ:** За одне слово або його місце 6 сот. — всі оголошення в тексті 50%, дорожчі. На першу сторінку оголошень не приймається. Належитість за оголошення належить складати з гори або сейчас по оказанню доведового примірника.